

¿QUI JUGA A LA POLÍTICA ARA MATEIX?

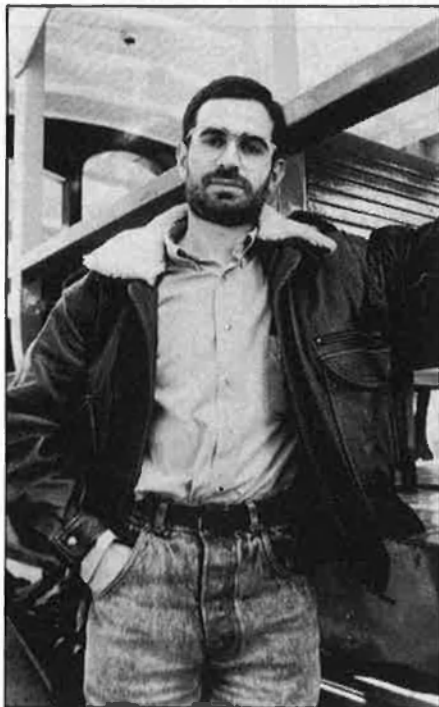
Les joventuts es fan grans

Ací hi ha tots els que són, els representants de les associacions polítiques juvenils més importants i alguns dels que segurament es convertiran en un futur pròxim en polítics de professió. De moment, però, tots s'esforcen a deixar ben clar que funcionen independentment dels partits als quals són afins i a mostrar les seues preocupacions: objecció de consciència, ecologisme, atur i nacionalisme.

J. M. Pasqual i A. Robles

Joaquim Mestres, Coordinador general de la Joventut Comunista de Catalunya

Joaquim Mestres, de 26 anys, és el Coordinador General de la Joventut Comunista de Catalunya —JCC—. Va començar la carrera de Dret i, des dels 18 anys, ha estat un militant alliberat, primer a CCOO i actualment a la JCC.

Durant la primera legislatura municipal democràtica va ser regidor i tinent d'alcalde a l'Ajuntament de Terrassa.

La JCC compta avui amb uns 1.800 afiliats, entre 14 i 26 anys. Un 65 per cent del total són homes i el 35 per cent dones. Tot i que la xifra de militants és ara superior a la del 1977, en comparació a les altres Joventuts, les JCC tenen avui menys gent que fa uns deu anys.

La Joventut Comunista és una organització políticament independent del PSUC. En el comitè central d'aquest partit hi ha una delegació de tres membres de la JCC —sense vot—, i el coordinador general participa —també sense vot— en el comitè executiu i en la secretaria política del PSUC. L'absència de vot és considerada pels joves comunistes com una de les formes de preservar la seva independència.

Un 80 per cent dels militants de la JCC són estudiants i, un 12 per cent, treballadors. De militants en atur, quasi no n'hi ha. Els que treballen passen l'1 per cent del salari; els que no, es fixen una quantitat no inferior a les 100 pessetes mensuals. L'organització té un alliberat a temps complet —**Joaquim Mestres**— i cinc més a temps parcial.

Quasi tots els militants de la JCC formen part d'algun altre tipus d'associació. La militància a CCOO és obligatòria entre els que treballen. Entre els estudiants d'ensenyament mitjà s'impulsa la Unió d'Estudiants de la Joventut Comunista de Catalunya —UEJCC—, l'organització més votada en els consells escolars. Més endavant també intentaran consolidar la UEJCC en el món universitari.

Anteriorment, dos militants de la JCC havien sigut diputats, **Josep M. Riera**, al Congrés i **Marcel Planelles**, al Parlament. La JCC també ha tingut regidors després de cadascuna de les eleccions municipals. Ara en té prou, igual com ho està el 60 per cent de la militància, en les comarques del Barcelonès, el Baix Llobregat i els dos Vallès.

El percentatge de militants de la JCC i a la vegada fills de militants comunistes no és significatiu.

Joaquim Puigercós, Secretari General de les Joventuts d'Esquerra Republicana

El recentment elegit nou secretari general de les Joventuts d'Esquerra Re-

publicana de Catalunya —JERC— és **Joan Puigercós**, un jove de 21 anys, estudiant de Ciències Polítiques a la Universitat Autònoma de Barcelona i regidor de Cultura a l'Ajuntament de Ripoll.

En els darrers nou mesos, la militància de les JERC ha augmentat en un 40 per cent. Ara, hi ha declarat uns mil militants, molts dels quals proce-

deixen de la Crida a la Solidaritat. L'edat dels seus membres oscil·la entre els 16 i els 28 anys.

Hi predominen els joves de classes mitja i mitja-baixa, un 70 per cent dels quals són estudiants universitaris i majoritàriament alumnes de Dret o d'Econòmiques. A les facultats, els militants de les JERC donen suport, indistintament, a les candidatures de la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya —FNEC— o a les de l'Assemblea d'Estudiants Independentistes d'Universitat —AEIU—. «Avui —afirma **Joan Puigercós**— han començat a entrar a les JERC els fruits de l'independen-

dentisme juvenil». La principal incidència de les JERC es concentra a la ciutat de Barcelona. Segueixen en importància les seccions locals de Girona, Lleida, Reus i Osona.

En aquests moments, les JERC es troben en un *impasse*, preparant una conferència ideològica per al proper mes de març, per tal de reconduir les seves línies, tal com ho està fent ara també ERC.

Hi ha una vinculació orgànica i íntegra de les JERC amb Esquerra Republicana. El secretari general de les Joventuts pertany a l'Executiva d'ERC i, en el Consell Nacional d'aquest partit, tenen cabuda cinc consellers procedents de les JERC. Econòmicament, les Joventuts són independents, però, quan hi ha un forat, el tapa ERC. Les JERC reben també algunes subvencions com a conseqüència dels convenis del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya —CNJC— amb la Direcció General de la Joventut de la Generalitat.

A comarques, molts dels militants de les JERC han hagut d'assumir regidories. Ripoll n'és un bon exemple. «No volem però —diu Puigercós—, esdevenir el mitjà perquè la gent escali llocs dins el partit».

Si bé no hi ha diferències ideològiques, les majors discrepàncies entre les Joventuts i Esquerra Republicana cal anar a trobar-les en les maneres de fer. Les JERC constitueixen una mena de sector radical, però pacífic dins d'ERC.

Xavier Soto, Primer Secretari de la Joventut Socialista de Catalunya

Xavier Soto, de 27 anys, estudiant de Dret, ex-diputat al Congrés i, des del 1984, diputat al Parlament de Catalunya, és el primer secretari de la Joventut Socialista de Catalunya —JSC—.

En dades aproximatives, la JSC compta amb 2.500 militants. Entre el 1979 i el 1981, l'organització va tocar el sostre més baix, amb només 150 afiliats. Eren els moments de la crisi per les baralles internes, després del procés de la unificació socialista i també el temps del *passotisme*. D'ençà, la militància ha augmentat de forma continuada.

Per militar a la JSC cal tenir entre 14 i 27 anys. Un 40 per cent dels militants de la JSC són dones, però entre els quadres dirigents el percentatge baixa fins al 23 per cent. Un 65 per cent del total dels afiliats són estudiants, un

20 per cent treballadors i, el 15 per cent restant, està en l'atur.

Anteriorment, un 45 per cent dels afiliats de la JSC eren fills de militants socialistes, ara aquells no arriben al 25 per cent. Entre els militants de la JCC, un 35 per cent són universitaris, que han de militar en l'AJEC. Els que treballen han d'afiliar-se a la UGT.

En l'estructura territorial, la JSC compta amb quinze federacions supracomarcales i amb agrupacions locals i de barri. L'estructura sectorial, la formen diverses suborganitzacions: estudiants, treballadors, sexualitat, món rural, pau i desarmament, objectors de consciència, ecologia...

A Barcelona ciutat es concentren el 20 per cent dels militants de la joventut socialista, però la incidència més forta és a tot el cinturó industrial, que aplega el 45 per cent de la militància. Les comarques més pròximes a Girona són les que compten amb índex més baixos d'afiliació.

La JSC es defineix com una organització autònoma del PSC, amb independència política i autonomia administrativa. A diferència del PSC, el funcionament de la JSC és menys reglamentari. La discrepància més forta entre ambdues organitzacions va produir-se quan el referèndum de l'OTAN.

Quan hi ha campanyes electorals, la JSC fa campanya pròpia. El PSC es fa càrrec sempre del 40 per cent de les despeses de la Joventut. Aquesta organització aporta el seu primer secretari a l'executiva del partit —amb veu i sen-

se vot— i tres representants en el Consell Nacional del PSC.

Actualment, la JSC compta amb un diputat —**Xavier Soto**— al Parlament de Catalunya i amb una seixantena de regidors. També és militant de la JSC el president del Consell Europeu de la Joventut, **Joan Pluma i Vilanova**, que també és el representant del CJNC en aquell organisme dependent del Consell d'Europa.

Lluís Recoder, Secretari General de la Joventut Nacionalista de Catalunya (J.N.C.)

Lluís Recoder, de 29 anys i diputat per Minoria Catalana al Congrés, és el secretari general de la Joventut Nacionalista de Catalunya —JNC—, organització política juvenil autònoma que no és pròpiament la joventut de Convergència —si bé CDC no manté estreta relació amb cap altra organització política juvenil que la JNC.

Els 5.000 militants de la JNC tenen edats compreses entre els 16 i els 30 anys. Majoritàriament els militants de la JNC no són fills de militants de Convergència. També majoritàriament són estudiants i alhora treballadors.

Vora un 35 per cent del total dels militants són universitaris —en curs o llicenciats— i militen també en la FNEC. Els militants que estan en l'ensenyament mitjà s'afilien al Bloc d'Estudiants Nacionalistes —BEN—, i, en el món del treball, la doble militància es comparteix amb la Confederació Sindical de Catalunya —CSC—, com a representants de la qual alguns membres de la JNC ja ocupen càrrecs en comitès d'empresa.

Territorialment, la JNC està implantada en totes les comarques de Catalunya, si bé els índex més alts de concentració són a Barcelona ciutat i a Tarragona.

Els militants de la JNC voluntàriament poden ser-ho també de Convergència, igual com els joves de CDC poden estar també afiliats a la Joventut Nacionalista. Només han de militar obligatòriament en Convergència aquells militants de la JNC que representen aquesta organització —amb veu i vot— en els òrgans de govern de CDC: deu representants en el Consell Nacional i un en el Comitè Executiu. També hi ha representants en els comitès de govern locals.

«CDC és per a nosaltres —explica **Lluís Recoder**— un important camp de treball, tot i que a vegades hi ha discrepàncies». El darrer exemple de les divergències entre la JNC i Convergència va ser el passat 12 d'octubre. La JNC va fer una campanya contra la «Festa», i CDC no va prestar-li suport. Llavors es va produir una situació contradictòria: la JNC assaltava la reproducció de la Carabela Santa Maria, 20 minuts després que Jordi Pujol hagués fet una ofrena floral al monument de Colom.

La JNC és l'organització política juvenil que compta amb més càrrecs públics: tres diputats al Parlament —**Pere Casals, Enric Ticó i Isidre Gavin**—, un diputat al Congrés —**Lluís Recoder**— i un bon nombre d'alcaldes i regidors.

Julià Villamayor, Secretari general de les Joventuts del CDS

El secretari General de les Joventuts del CDS és el més jove amb aquest càrrec entre els polítics valencians. Té només vint anys.

L'organització que dirigeix **Villamayor**, elegit ara fa dos mesos secretari general, té 300 militants, amb una mitjana d'edat compresa entre els 24 i els 25 anys. El 20 per cent d'aquesta militància són fills d'afiliats al CDS i el 80 per cent no té cap familiar dins del partit. Segons ens assegurà **Julià**, «el 60 per cent dels afiliats són universitaris i hi predominen, sobretot, els que estudien Dret. Els restants, un 40 per cent, són joves assalariats, administratius i treballadors del camp.

Econòmicament, les Joventuts del CDS depenen del partit, del qual són afiliats. Dins de l'organització centrista, **Villamayor** està present en el Comitè Provincial del partit a València. Representativament, controlen les regidories de Joventut de tres ajunta-

ments: Sagunt, Corbera i Sedaví. Disposen també de quatre alliberats que fan faenes per al partit en la mateixa Secretaria General, la Diputació de València i el grup parlamentari.

«Les relacions entre les Joventuts i el partit són bones» —diu **Villamayor**—.

Alfred Pascual, secretari general de les Joventuts d'Unió Valenciana, té 24 anys. Treballa en el grup parlamentari del partit i pot ser, per això, està a cavall de dos cursos a la universitat: segon i tercer d'enginyeria informàtica. Dirigeix una àmplia organització de 3.500 afiliats amb una edat mitjana de 22 anys, procedents majoritàriament de classe mitja baixa.

Alfred Pascual, Secretari general de les Joventuts d'Unió Valenciana

El 50 per cent d'aquests militants són treballadors: artesans, administratius i funcionaris. Un 30 per cent són estudiants d'instituts i, el 20 restant, universitaris. Les Joventuts d'Unió Valenciana funcionen independentment del partit i cap dels seus membres, tret del mateix **Pascual**, que pertany al Consell Provincial del partit a València, no hi té càrrec interns. Són membres de Joventuts **Maria Àngels Ramon**, diputada a les Corts Valencianes, i **Francisco Martínez León**, regidor a l'ajuntament de València. L'organització té, a més, tres alliberats, un a Castelló i dos a València, que realitzen feines administratives i d'assessorament.

«Segurament perquè estem encara en un procés de creixement molt semblant al que viu en cada convocatòria electoral el CDS. No tenim diferències amb la política que aquest està aplicant, però sí que ens mostrem més sensibles que el partit davant qüestions com l'ensenyament o el servei militar».

«Estic convençut —explica **Pascual**— que no hi ha joventuts amb més influència que la nostra sobre el partit al qual són afins. Per exemple, hem estat nosaltres els que hem aconseguit que Unió Valenciana es definira nacionalista i no regionalista, com fins fa poc ho feia; el programa de joventut del partit és el que nosaltres hem redactat i moltes de les propostes que UV ha presentat en el Parlament durant les discussions del PEV estaven elaborades per membres de les Joventuts».

«Ens sentim més radicals que UV en la qüestió nacional —afegeix **Pascual**. Creiem en un estat plural, en l'Europa dels pobles i en un nacionalisme valencià, centrista, lliberal, que defense tot allò valencià en els camps social, econòmic i polític, enfront les agressions de l'estat i d'altres pobles».

Miquel Real, Coordenador general de la JCPV

Miquel Real, elegit el passat 20 de desembre coordinador general de la Joventut Comunista del País Valencià, té 21 anys i estudia quart de Filologia. És petit, no li fan por les entrevistes i pensa dedicar-se a l'ensenyament perquè, segons ell, «per a ser polític s'ha de nàixer». **Real** té unes conviccions fortes i clares. Prou fortes per a no deprimir-se en acarar les xifres de militància de l'organització: 5.000 militants en els anys de la transició i 750 el 1988.

El pare de **Miquel** és taxista, és a dir, obrer, com obrers són també els pares del 50 per cent dels joves comunistes. El 70 per cent dels afiliats tenen estudis elementals o d'ensenyament mitjà. El 30 per cent restant es compon d'universitaris, estudiants de geografia e història, filologia i dret.

Més de la meitat dels 750 membres de la JCPV són fills de militants i, aproximadament, un 45 per cent no

Antoni Suc, Miquel Real i Enric Morera.

havia tingut abans cap relació amb el comunisme: «Hi ha casos —diu **Miquel**— de pares que desconeixen la militància dels seus fills. I és que, com afirmava Willy Brandt, «qui als vint anys no és comunista és que no té cor».

Les Joventuts Comunistes funcionen de manera independent al PCE, tenen fins i tot una seu diferent, però, econòmicament, depenen de les quantitats que aquests els assigna. L'únic càrrec que les Joventuts tenen en el PCE és l'ocupat pel seu coordinador general en el comitè central del partit. A nivell institucional, estan presents en el Consell Valencià de la Joventut, exactament igual que la resta d'organitzacions polítiques juvenils.

«Els principals contactes que els joves comunistes han establert amb altres organitzacions han estat definits fins ara per encontres amb joves d'UPV, PSOE i CDS, per tal de discutir temes concrets; prioritàriament, l'objecció de consciència».

Toni Suc, Secretari general de les Joventuts Socialistes

Antoni Suc és el secretari general de les Joventuts Socialistes, organització que té 3.000 militants actius. El 90 per cent dels afiliats, amb una mitjana d'edat de 22-24 anys, són estudiants d'ensenyament mitjà. Un 10 per cent treballa o està en atur. Els joves socialistes són els que més representants públics tenen en el País Valencià: **Joan Calabuig**, diputat i president de la IUSY; **Antoni Rayo**, també parlamentari, i **Mario Araujo**, representant del partit en la Diputació de València. Dins del Partit, les JJSS tenen representació en totes els executives locals, marcats i nacionals del PSOE.

Malgrat que l'organització fa costat a la política del govern central i del PSOE, en general, hi manté algunes di-

ferències. Ideològicament, per exemple, es declaren de pensament marxista. A nivell de país accepten l'Estatut d'Autonomia, però estan en contra de la denominació de *Comunidad Valenciana* que rep el territori. Defensem la senyera quadribarrada, sense blau, es decanten a favor de **Nicolás Redondo** en el conflicte que la UGT manté amb el govern central i critiquen les petites inversions que el govern destina a solucionar l'atur dels joves.

«En els darrers mesos —continua **Suc**— hem observat un descens de militància, que pot haver estat provocat per la posició del partit davant el tema de l'OTAN. A banda d'això, la crisi d'afiliacions és un fet. Els joves passen, simplement. Curiosament, però, no es tracta d'un desencís per l'esquerra sinó per tot en general. Per norma, durant els últims anys, els joves es limiten a acceptar la realitat, no lluiten ni plantegen reivindicacions, i això impedeix avançar cap a posicions socials més igualitàries».

«Ens dol que ens diguen els xiquets del PSOE. Nosaltres tenim un programa propi de treball, amb unes línies d'actuació clares i definides, que es podem resumir en una sola reivindicació: «Que la política juvenil siga feta, dirigida i aplicada per joves».

Enric Morera, responsable de la Comissió de Joves d'UPV

Enric Morera, de 23 anys i a punt de llicenciar-se en dret, és el responsable de la Comissió de Joves d'UPV, partit que no té una «organització a l'ús de Joventuts», ja que els joves d'aquesta organització es troben integrats dins dels col·lectius locals. Amb l'objectiu de participar políticament en el Consell de la Joventut, UPV creà la «Comissió de Joves». Els grups més actius d'aquesta comissió són a València,

Gandia, Castelló, Elx, Dénia, Alcoi i el Campello.

El nombre de joves afiliats a UPV puja als 300. D'aquests, el 90 per cent són estudiants universitaris d'història, filologia i dret. De fet, són membres d'UPV quatre representants de la Permanent del Bloc d'Estudiants Agermanats i un del Grup «Arc Iris». La majoria d'aquests joves han arribat al partit per ells mateixos i pertanyen a classes mitjanes: fills de professionals qualificats i liberals.

L'afinitat entre la Comissió de Joves i UPV és total en aquests moments, però la presència de membres d'aquesta comissió en el Consell Polític que dirigeix l'organització és nul·la. Institucionalment, UPV controla les regidories de Joventut de Castelló, Dénia, Carlet, el Campello i Carcaixent.

Morera, que confessa no creure en la política com una professió, es declara «nacionalista, d'esquerres, pacifista i ecologista».

«Detecte a nivell social —diu— un gran interès per UPV. Hi ha molts joves que s'han apropiat a nosaltres després de les eleccions autonòmiques. En qualsevol cas, l'índex d'afiliació en tots els partits és molt baix i constitueix un fenomen poc estudiat, però de dimensions preocupants».

«Això que calga que els joves siguem més radicals és un tòpic. La realitat és un quadre gris i no el blanc i negre que molts joves s'entossudeixen a presentar».

«En el capítol de relacions amb altres organitzacions juvenils, la Comissió de Joves d'UPV —continua **Morera**— ha mantingut contactes amb els joves comunistes i els socialistes per tractar el tema de l'objecció de consciència. Amb el CDS estem intentant impulsar conjuntament la creació de casals municipals de joventut, i la gent d'Unió Valenciana ens ha invitat, de moment, a jugar amb ells un campionat de truc». □